

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie **P. A.**

skazanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 października 2024 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z 7 marca 2024 r. sygn. akt II AKa 1/24

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie

z 7 września 2023 r., sygn. akt III K 140/23

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;
3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu – adw. B. W. kwotę: 1476,00 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) z VAT, tytułem uiszczenia kosztów za sporządzenie i wniesienie kasacji.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 września 2023 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie, sygn. akt III K 140/23 uznał P. A. za winnego tego, że;

- w dniu 17 października 2022 r. w S. uderzył pięścią A. S. w prawy policzek, co spowodowało upadek A. S. na podłoże i skutkowało urazem czaszkowe - mózgowym z krwiakiem podtwardówkowym lewostronnym z uciskiem na lewą półkulę mózgu wymagającym natychmiastowego odbarczenia i wywołało chorobę realnie zagrażającą życiu, tj. popełnienia czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to przestępstwo na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- w dniu 17 października 2022 r. w S. uderzył K. S. pięścią trzykrotnie w lewą stronę głowy i dwukrotnie w górną część nosa doprowadzając do upadku pokrzywdzonego oraz do zasinienia i otarcia naskórka w górnej części nosa i z lewej strony przy skroni, skutkujących bolesnością w miejscach urazów, co stanowiło naruszenie czynności ww. narządów ciała na okres trwający nie dłużej niż 7 dni, tj. popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. i za to przestępstwo na podstawie art. 157 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

- w dniu 17.10.2022 r. w S. podczas rozmowy telefonicznej groził pozbawienia życia i zdrowia P. P. , przy czym groźby te wzbudziły u zagrożonego uzasadnioną obawę, że będą spełnione, tj. o czyn kwalifikowany z art. 190 § 1 k.k. i wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

- w dacie bliżej nieustalonej nie wcześniej niż we wrześniu 2022 r. i nie później niż 17 października 2022 r. naruszył nietykalność cielesną K. S. w ten sposób, że kilkakrotnie uderzył go w twarz, tj. popełnienia czynu z art. 217 § 1 k.k. i za to przestępstwo na podstawie art. 217 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w Szczecinie połączył kary pozbawienia wolności wymierzone P. A. i orzekł wobec niego karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. za przestępstwo opisane w punkcie I części dyspozytywnej wyroku zasądzone od P. A. na rzecz A. S. 10. 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz za przestępstwo opisane w punkcie II części dyspozytywnej wyroku zasądzone od P. A. na rzecz K. S. 1.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Na podstawie art. 41 a § 1 k.k. za przestępstwo opisane w punkcie I części dyspozytywnej wyroku orzeczono wobec P. A. zakaz kontaktowania się z A. S. i zbliżania się do niego na

odległość mniejszą niż 10 metrów na okres 3 lat.

Apelację od wyroku złożył obrońca P. A. i zarzucił rozstrzygnięciu: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, nie zaś swobodnej oceny w świetle zgromadzonego materiału dowodowego oceny art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez dowolne oddalenie wniosku obrońcy oskarżonego P. A. o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, art. 7 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez dowolne oddalenie wniosku obrońcy oskarżonego P. A. o przeprowadzenie oględzin miejsca zdarzenia, art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie ujawnionych w toku postępowania wątpliwości na korzyść oskarżonego P. A. , rażącą niewspółmierność orzeczonej kary i środków kompensacyjnych.

Autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w części tj. w zakresie pkt I wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu, w zakresie pkt VIII i IX wyroku poprzez miarkowanie kwot zadośćuczynienia za krzywdę, ewentualnie w przypadku nieuwzględnienia powyższego - uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części tj. w zakresie pkt I, pkt VIII, pkt IX i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z 7 marca 2024 r., Sąd Apelacyjny w Szczecinie, sygn. akt II AKa 1/24 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku wniósł obrońca skazanego i zarzucił rozstrzygnięciu: rażące i mogące mieć istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w z. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na:

1. niepełnym rozpoznaniu zarzutów odnoszących się do obrazę przepisów prawa procesowego która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. zarzutów naruszenia przez sąd I instancji art. 7 k.p.k. - brak pełnego odniesienia się do argumentacji przedstawionej w apelacji obrońcy oskarżanego,
2. nieprawidłowym rozważeniu zarzutu obrazę art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. polegającej na oddaleniu wniosku obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej celem ustalenia, czy stwierdzone u pokrzywdzonego obrażenia mogły powstać w sposób opisywany przez A. S. podczas rozprawy w dniu 9 sierpnia 2023 roku,
3. nieprawidłowym rozważeniu zarzutu obrazę art. 7 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. dotyczącego dowolnego oddalenia wniosku obrońcy oskarżonego P. A. o przeprowadzenie oględzin miejsca zdarzenia, podczas gdy jego przeprowadzenie

pozwoliłoby na poczynienie pełniejszych ustaleń faktycznych w sprawie,
- co skutkowało przeprowadzeniem nieprawidłowej kontroli odwoławczej wyroku sądu I instancji oraz utrzymaniem w mocy wadliwego, gdyż zapadłego z rażącym naruszeniem art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. orzeczenia sądu I instancji.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w punkcie I wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 września 2023 roku w sprawie o sygn. akt III K 140/23, ewentualnie - uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 marca 2024 roku sygn. akt II AKa 1/24 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasacje prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dotyczy to uchybień sądu odwoławczego, to bowiem od orzeczenia sądu odwoławczego przysługuje wskazany nadzwyczajny środek zaskarżenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, Sąd Najwyższy nie jest uprawniony dokonywać w ramach postępowania kasacyjnego ponownej oceny dowodów i na tej podstawie kontrolować prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja. Zadaniem Sądu Najwyższego jest jedynie sprawdzenie, czy dokonując ustaleń faktycznych orzekające w obu instancjach sądy nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku. Innymi słowy, kontroli podlegają nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania (*tak: wyrok SN z 6.09.1996 r., II KKN 63/96, OSNKW 1997, nr 1-2, poz. 11.*).

Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu dokonanie nieprawidłowej kontroli instancyjnej poprzez niepełne (zarzut z lit. a) lub nieprawidłowe (zarzut z li. b-c) rozpoznanie zarzutów apelacyjnych.

Mając na uwadze treść wywiedzionych zarzutów wskazać należy, że wykazanie wadliwości przeprowadzonej w sprawie kontroli apelacyjnej poprzez zakwalifikowanie uchybień jako rzekomo naruszających dyspozycje art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., których naruszenie zarzuca autor kasacji, nie może ograniczać się wyłącznie do

formalnego powołania tych przepisów w zarzucie kasacji i stworzenia pozorów nieprawidłowej kontroli odwoławczej (poprzez sugerowanie np. "nienależytego", "niepełnego", "niewłaściwego", "nierzetelnego", "pobieżnego" rozpoznania apelacji), jeżeli z istoty zarzutu odczytywanej z jego uzasadnienia, jednoznacznie wynika, że skarżący wyłącznie domaga się przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy kolejnej, dublującej kontrolę apelacyjną, weryfikacji prawidłowości orzeczenia sądu pierwszej instancji bądź forsuje subiektywną interpretację

Analiza uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, przez pryzmat zarzutów podniesionych w kasacji, nie pozostawia wątpliwości co do tego, że sąd ten przeprowadził prawidłową kontrolę odwoławczą w zakresie treści zarzutów i wniosków apelacji. Sąd odwoławczy należycie rozważył zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. Z treści uzasadnienia wynika, że sąd *ad quem* w sposób rzetelny i merytoryczny wszystkie zarzuty i okoliczności podniesione przez skarżącego w zwykłym środku odwoławczym i swoje stanowisko w tym zakresie w sposób szczegółowy i wnikliwy uzasadnił. Sąd *ad quem* odniósł się do zarzutu oceny wiarygodności zeznań A. S. , K. S. , wyjaśnień O.P. oraz wyjaśnień P. A. , dzieląc stanowisko sądu I instancji i należycie argumentując niezasadność wywiedzionych w tym przedmiocie zarzutów.

Również chybione okazały się zarzut z pkt. I lit. b i lit. c kasacji. Wbrew twierdzeniom autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia sąd odwoławczy należycie rozważył zarzut obrazy art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. zaś skarżący pomija argumenty zawarte w uzasadnieniu sądu apelacyjnego forsując subiektywną interpretację wyników postępowania dowodowego. Sąd odwoławczy, rozpoznając ww. zarzuty zaaprobował stanowisko sądu I instancji, wskazując z jakich powodów nie było w sprawie konieczności przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej (s. 6-7 oraz 12 uzasadnienia) oraz przeprowadzenia dowodu z oględzin miejsca zdarzenia (s. 12-13 uzasadnienia).

Z tych też względów Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, a na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił skazanego od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne, a wydatkami tego postępowania obciążył Skarb Państwa.

O wynagrodzeniu za obronę z urzędu skazanego P. A. - wobec wniosku złożonego w kasacji przez obrońcę B. W. - Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 sierpnia 2018 r. w Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 sierpnia 2018 r. w sprawie

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez doradcę podatkowego ustanowionego z urzędu (Dz. U. poz. 1688).

[J.J.]

[a.ł]